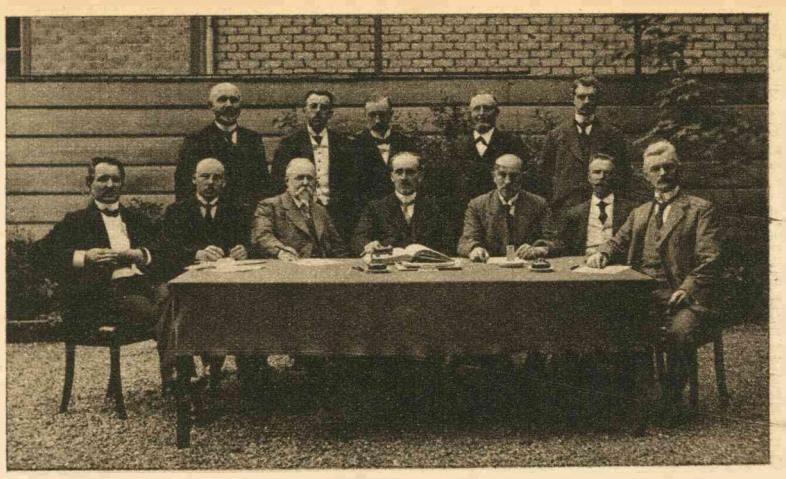

75-JARIG BESTAAN N.O.G.

Het Ned. Onderwijzers Genootschap herdacht in de afgeloopen week zijn 75-jarig bestaan. Gedurende dien tijd heeft het Genootschap zeer veel tot verbetering van de onderwijstoestanden gedaan. Onze foto geeft het Hoofdbestuur. V.l.n.r., zittend, de heeren: Th. Lancée; J. v. d. Bijl; M. Mieras; D. Voerman; H. J. Bon; S. Dijkstra; J. Veldkamp. Staande, zelfde volgorde de heeren: F. H. Klenke; W. Kooiman; W. G. Brandenburg ;A. Westerhof; M. H. v. d. Horst.

een bloem in het knoopsgat steken, wie haar armen om zijn hals leggen, waar zou hij blijheid zien over zijn thuiskomst ? Welke lieve stem zou hem verwelkomen en zeggen : „Zoo, jongen, ben je daar ?"

Niemand. Geen enkele stem. Hij zou alleen zijn weg gaan. Hij had trouwens niemand noodig, verlangde ook naar niemand. Hij wilde in geen andere oogen blijheid om zijn thuiskomst zien, in geen andere stem vreugde om zijn bezit hooren dan alleen in haar oogen, alleen in haar stem. En dat kon nu niet meer. Nooit, nooit. Onverbiddelijk klonk dat woord.

Maar hij kon haar zien. Hoe kon hij toch hier zitten, terwijl zijn vrouwtje boven lag, alleen. En dadelijk stond hij op en zette zich aan het bed, zacht en eerbiedig. De matte stralen der maan be-

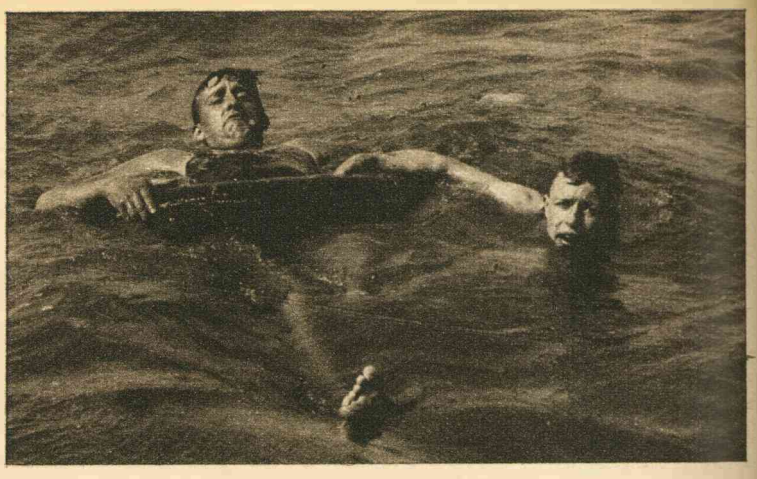

EEN MOEILIJKE REDDING.

De heer J. H. Simonis, van de Haagsche Vrijwillige Reddingsbrigade, redt een drenkeling, die zich veel te ver in zee waagde en op het punt stond te verdrinken. De heer Simonis, een der stoutmoedigste zwemmers der Brigade, neemt in gevallen als deze, dat hij ver moet zwemmen om den drenkeling te bereiken, een reddingsboei mee, waarin hij den drenkeling plaatst om hem vervolgens naar het strand te trekken. Onze foto, een momentopname, werd in volle zee genomen.

boog ze zich voorover en had hem dankbaar gekust op het voorhoofd, want ze had gezien dat ze tranen had gezongen in zijn oogen. Ja, toen had hij tranen, en toen zong zijn liefste nog voor hem en .nu .... nu lag ze daar, koud en dood en ... tranen had hij niet.

Het gaf niets of hij hier stond en naar haar keek. Hij had geen hart meer .... of het was gevoelloos geworden. Hij bleef onbewogen.

Zacht werd er aan de deur geklopt.

„Dag lieveling," zei hij met vreemde stem, „dag vrouwtje."

„Er is bezoek, mijnheer," zei de dienstbode.

„Goed," antwoordde hij, „ik kom beneden."

Mevrouw Harders, een kennis, die hen misschien tweemaal gedurende hun huwelijk had bezocht.

„Dag meneer Beersma, mag ik U mijn hartelijke deelneming betuigen met het verlies van Uw lieve vrouw ?" — Hij nam de hem aangeboden hand en zei met een lichte buiging :

„Dank U, Mevrouw."

De dame was wel verwonderd hem zoo kalm te vinden. — „Hoe is dat toch gegaan, zoo plotseling ? 't Is een vreeselijke beproeving."

En toen hij nog geen antwoord gaf : „ze is zeker maar enkele dagen ziek geweest ?"

„Ja," zei hij kort. „Vijf dagen. Longontsteking."

„Ontzettend," zei mevrouw Harders, „ontzettend. En zou ik haar misschien niet éven mogen zien ?"

„Neen mevrouw," zei hij dadelijk, kort en beslist.

„O, pardon. Nu, dan ga ik maar. Dag mijnheer."

Hij boog zwijgend en wist dat deze dame nu ging vertellen in haar wijden kring van kennissen, dat hij niets om haar gegeven had, dat 't maar comediespel van gelukkig-zijn geweest was tusschen hen. Wat raakte 't hem ?

Weer kwamen kennissen en vrienden. Dames, die hem met tranen over zijn groot verlies kwamen condoleeren en heeren, die hem stevig de hand drukten, hem aanmanend, „zich kranig te houden" en „een kerel te zijn". Ook enkelen, die hem de gunst verzochten haar nog slechts éven te mogen zien, doch dan was zijn antwoord onverbiddelijk „neen."

De meesten verlieten hem met den indruk, dat het voor hem zoo'n zware slag niet bleek te zijn en hij liet hen in dien waan, zat 's avonds, toen al het bezoek voorbij was in de serre en staarde in den maanverlichten tuin. En langzaam, heel langzaam begon hij zich zijn smart eenigszins bewust te worden en de groeven teekenden zich dieper om zijn stijf gesloten mond en zijn oogen verdonkerden zich ; nu dacht hij dat zijn smart tè diep was om zich te uiten; ook bij lichamelijke pijn is er een lijden zóó hevig, dat men geen pijn meer gevoelt, en nòg bleven zijn oogen brandend en droog.

Nu dacht hij zich hoe het zou zijn in de toekomst. Wie zou hem

W. STAM. †

J. W. F. SCHEFFER. †

H. J. DE GROOT. †

Op 67-jarigen leeftijd is te Amsterdam overleden de heer W. STAM, hoofd der school in het Burgerweeshuis aldaar. Hij was een zeer bekende persoonlijkheid in onderwijskringen. — De heer J. W. F. SCHEFFER, in handels- en industriekringen zeer bekend, is op 70-jarigen leeftijd te Doorwerth overleden. De heer Scheffer was mede-oprichter van de cacao-fabriek van Van Houten en stichter-eigenaar der model-boerderij „Huis ter Aa". — Te 's-Gravenhage is in den ouderdom van 53 jaar overleden de heer H. J. DE GROOT, in leven oud-inspecteur van Financiën in Nederlandsch-Indië.

HULDIGING LUIT.-KOL. DE BOOY.

Vrijdag 13 Juli vierde luit.-kol. De Booy van den verplegingsdienst van het Interneeringskamp te Harderwijk zijn 70sten verjaardag. Onze foto geeft luit.-kol. De Booy met zijn echtgenoote temidden der hem aangeboden geschenken en bloemen.

schenen haar en het was hem alsof haar vredig gezichtje sprak van een andere wereld, een wereld waarin geen dood meer zijn zal .... Doch het troostte hem niet. Het gaf ook geen uitweg aan zijn smart. Het bleef donker voor hem, alles vóór hem was donkerheid. „O vrouwtje," zei hij zacht, „waarom kan ik toch niet om je schreien ?

Je wéet toch hoe lief ik je heb gehad, dat jij mijn alles was. Dat ik alleen sta nu jij van me bent weggegaan. Jij moet toch weten hoe groot, hoe vreeselijk mijn smart is ? Nietwaar, liefste, dat weet je toch ?"

Hij vroeg het op een zeer dringenden toon, op een toon, die om een antwoord bad, doch hij wist dat dit de eerste maal zou zijn, dat haar lieve mond hem niet zou antwoorden.

Toen hoorde hij geritsel op de trap. Hij wachtte. Behoedzaam werd de deur opengeduwd, die op een kier stond, en een paar trouwe hondenoogen blikten naar binnen.

Hij herinnerde zich plots, dat haar hond, haar Bruno, was vastgelegd, omdat hij toch niet in de kamer kon zijn, temidden van het rouwbezoek, en wellicht het plechtige van den toestand zou verstoren.

„Haar Bruno, van wien ze zooveel hield !

Langzaam kwam de hond de kamer binnen en hij, die anders vol wilde sprongen en vol luidruchtigheid was, scheen thans de nabijheid van den dood te beseffen en bleef besluiteloos bij de sponde van zijn jonge meesteresse staan.

Toen legde hij eindelijk bei zijn harige voorpooten op de smetteloos witte lakens, hief zich op en staarde in het bleeke gezichtje, en zijn meester verbood het niet.

Hij, die menschen geweigerd had alleen te zien naar zijn vrouwtje, hij zag dat thans een dier de pooten op het doodsbed zette en .... hij verbood het niet.

Bruno jankte zacht.

Hij had het begrepen. Toen zag hij zijn meester in de starende oogen en zijn meester schrok van dien blik, zóóveel menschelijks was daarin.

Bruno legde zijn pooten thans op de knieën van zijn baas en verborg zijn grooten, ruigen kop tusschen diens arm en lichaam.

Toen was het den jongen man of hem het hart gebroken werd.

Een snik was er in zijn keel en zijn schouders schokten.

Doodstil hield de hond zijn kop tegen zijns meesters lichaam, en deze boog het hoofd en schreide en klaagde :

„O, Bruun, we zijn ons vrouwtje kwijt, wij samen, we zullen haar blijven gedenken, nietwaar, mijn jongen ? We hielden zooveel van haar, we zullen haar nooit, nooit vergeten, zullen we wel ?"

Toen hief Bruno zijn kop op en niemand had een duidelijker antwoord kunnen verwachten dan het antwoord, dat te lezen stond in die trouwe hondenoogen.

„Nooit, meester, nooit," zeiden die oogen.

Gulden Woorden.

Wanneer ieder mensch alle menschen liefhad, dan bezat ieder voor zichzelf de wereld. Schiller.

—

Kortheid is de ziel der geestigheid. Shakespeare.

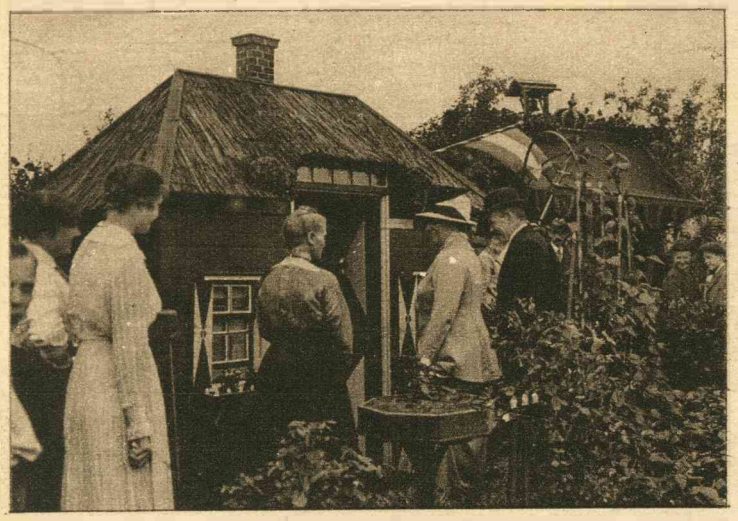

KONINKLIJK BEZOEK AAN DE VOLKSTUINTJES TE 'S-GRAVENHAGE.

Hare Majesteit de Koningin bezoekt de Volkstuintjes aan de La Reykade te 's-Gravenhage en onderhoudt zich een oogenblik bij een fraai tuinhuisje met tuintje, dat een

H. M. DE KONINGIN-MOEDER

heeft verleden week een bezoek gebracht aan de Rijksklinieken te Utrecht. Bij Haar aankomst werd H. M. door het dochtertje van Dr. Staal bloemen

VERGADERING WITTE-KRUIS, AFDEELING HAARLEMMERMEER.

De gecombineerde feestvergadering van de afdeeling Haarlemmermeer van het Witte-Kruis met de commissie voor Wijkverpleging in de Beurs te Hoofddorp. (x) Mr. A.